

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

TAVŞAN İLE KAPLUMBAĞA

EZOP MASALLARI

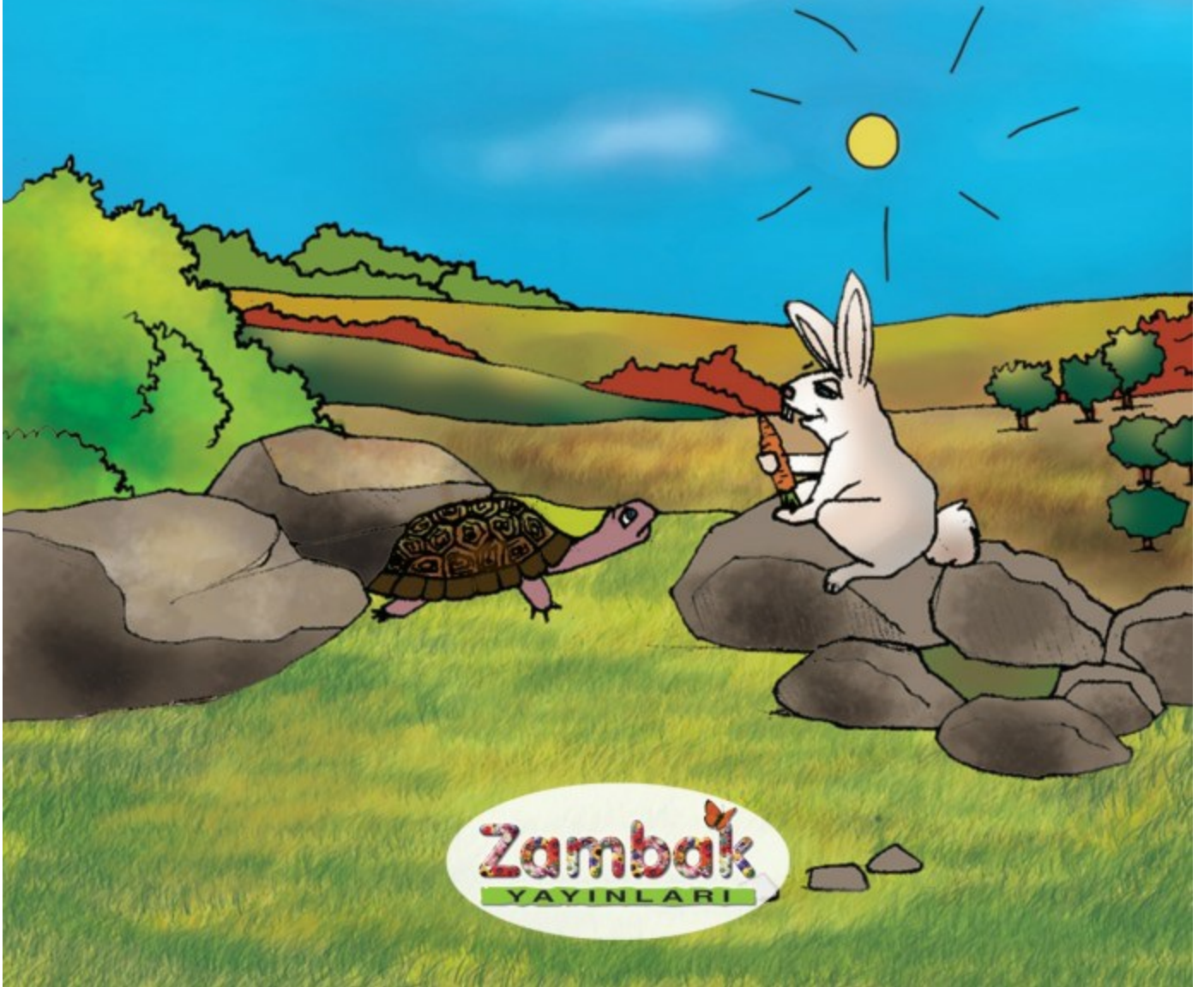
Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

TAVŞAN İLE KAPLUMBAĞA

EZOP MASALLARI

Zambak
YAYINLARI

TAVŞAN İLE KAPLUMBAĞA

Ezop Masalları

Hazırlayan
Alim EKİZ

Zambak
YAYINLARI

HOROZ İLE KÖPEĞİN DOSTLUĞU

Günün birinde bir köpek, sokakta dolaşıyormuş. Konuşup dertleşecek bir dost arıyormuş. Fakat kendisine uygun bir dost bulamamış. Birçok hayvana dost olmayı teklif etmiş. Fakat köpeğin teklifine olumlu cevap veren olmamış. Köpek, dost bulamamanın üzüntüsünü yaşıyormuş.

Başı önünde, üzgün bir şekilde dolaşırken horoza rastlamış.

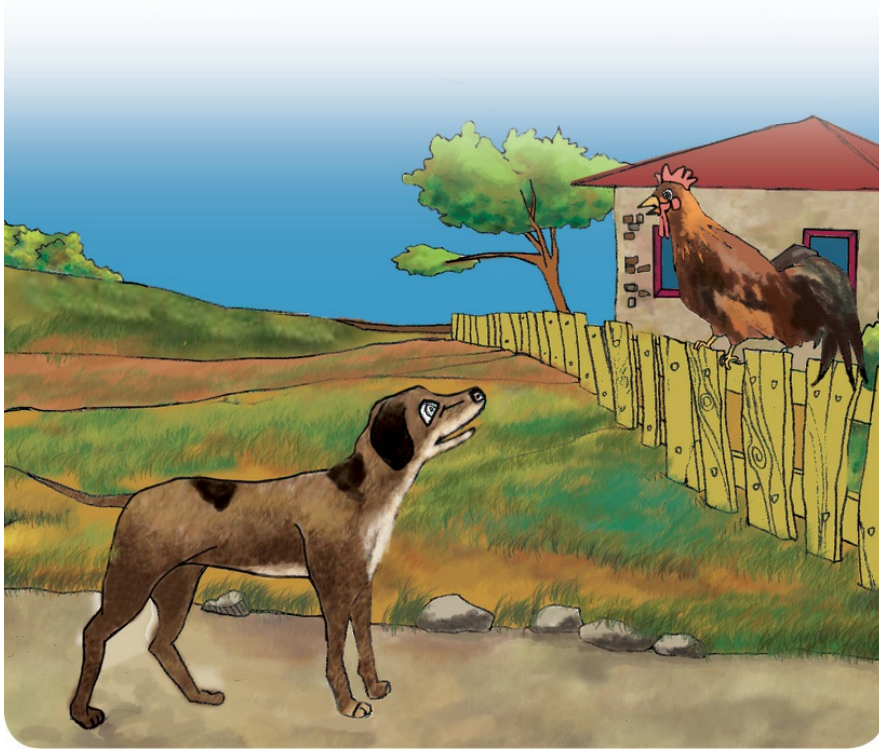
Köpek, ümitsizce:

– Horoz kardeş, benimle dost olur musun? Boş zamanlarımızda birlikte gezer eğleniriz, demiş. Aslında, horozun da yalnızlıktan canı sıkılıyormuş. O da konuşacak bir dost arıyormuş.

Horoz:

– Olur köpek kardeş. Zaten benim de yalnızlıktan canım sıkılıyordu. Ben güzel sesimle şarkı söylerim, sen de beni kötü niyetli hayvanlardan korursun, demiş. Köpek, horozla dost olacağı için çok sevinçliymiş.

Böylece horoz ile köpek, dost olmuşlar. Birlikte gezmişler, sohbet etmişler. Yine bir gün, iki dost, birlikte gezmeye karar vermişler. Şarkılar söyleyip kırlarda dolaşmışlar. Gezip dolaşırken vaktin nasıl geçtiğini anlayamamışlar. Gece olduğunu bile fark edememişler.

Horoz:

– Ben, sabahleyin ötüp ev sahibimi uyandırmalıyım. Bu benim görevim. Eyvah, ben şimdi ne yapacağım, demiş. Köpek de:

– Gece eve yabancı kişiler gelebilir. Ben de evi korumalıyım, demiş. Ama yapabilecekleri bir şey de yokmuş. İki dost, geceyi ormanda geçirmeye karar vermişler. Büyükçe bir ağaç bulmuşlar.

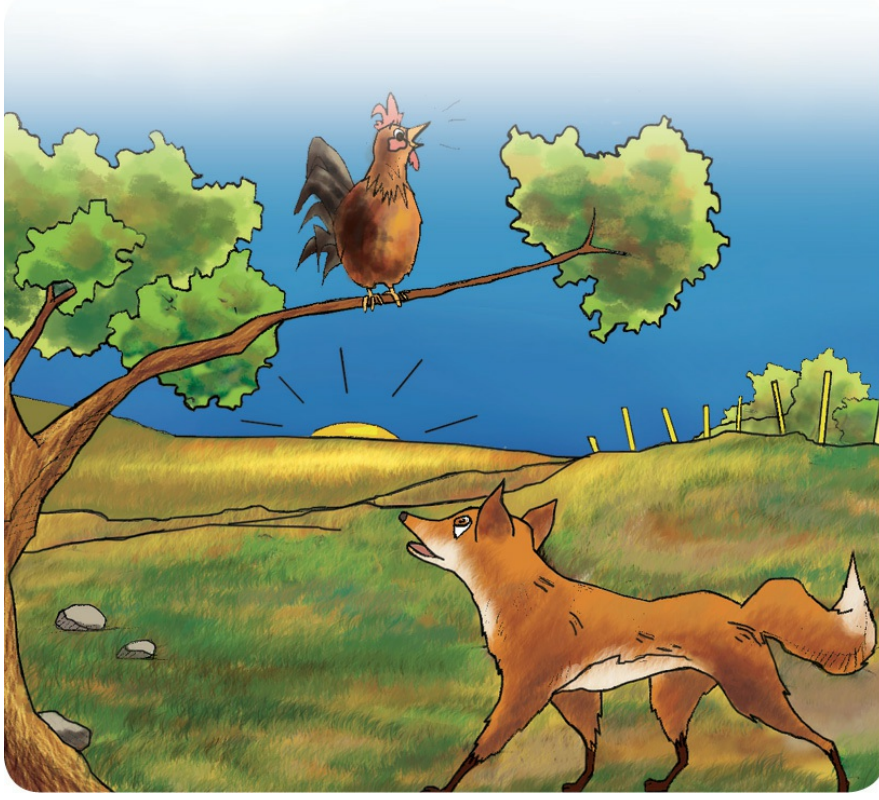
Horoz, ağacın dallarına tünemiş; köpek de ağacın kovuğuna girmiş. Uykuları gelinceye kadar sohbet etmişler. Anılarını anlatmışlar, uykuları gelince de uykuya dalmışlar.

Ertesi gün, Güneş doğmak üzereymiş. Bizim horoz, kendini kümeste sanmış ve ötmeye başlamış. Bu güzel sesi duyan tilki durur mu? İyi bir kahvaltılık bulmanın sevinciyle hemen sesin geldiği yöne doğru koşmaya başlamış. Tilki, kendi kendine:

– Ne yapar ederim, horozu kandırıp mideme indiririm, demiş. Soluğu horozun yanında almış.

Tilki:

– Günaydın horoz kardeş! Bu ne güzel bir ses, bütün ormanı neşelendirdin! Seni tebrik ederim. Bu sabah kulaklarımın pasını sildin. Benim böyle güzel bir sesim olsa bu ormanın sultanı olurum. İn aşağıya da seni tebrik edeyim, demiş.

Horoz:

– Geçen gün de aynı şeyleri söylemiştin. Köpeklerin geldiğini duyunca kaçıp gittin. Sen, hep kötü niyetlisin. Sana nasıl inanayım, demiş.

Tilki:

– Horoz kardeş, kalbimi kırdığının farkında mısın? Ben hiç kötü niyetli olur muyum? Kötü niyetli olanlar, başka tilkilerdir. Başkasının suçunu benim üzerime atma lütfen, demiş.

Horoz, tilkinin huyunu bildiği için oyuna gelmemiş.

Horoz:

– Sen şu ağacın kovuğuna yaklaş. Ben buradan atlayacağım. Sen de beni yakalarsın. Aşağıya gelince sana güzel şarkılar söylerim. Kulağında kir pas kalmaz, demiş.

Horozun bu sözleri tilkiyi fazlasıyla memnun etmiş. Tilki, yavaş yavaş ağacın kovuğuna doğru yaklaştırmaya başlamış. Horoz da yukarıdan kurnaz tilkinin kovuğa yaklaşmasını seyrediyormuş.

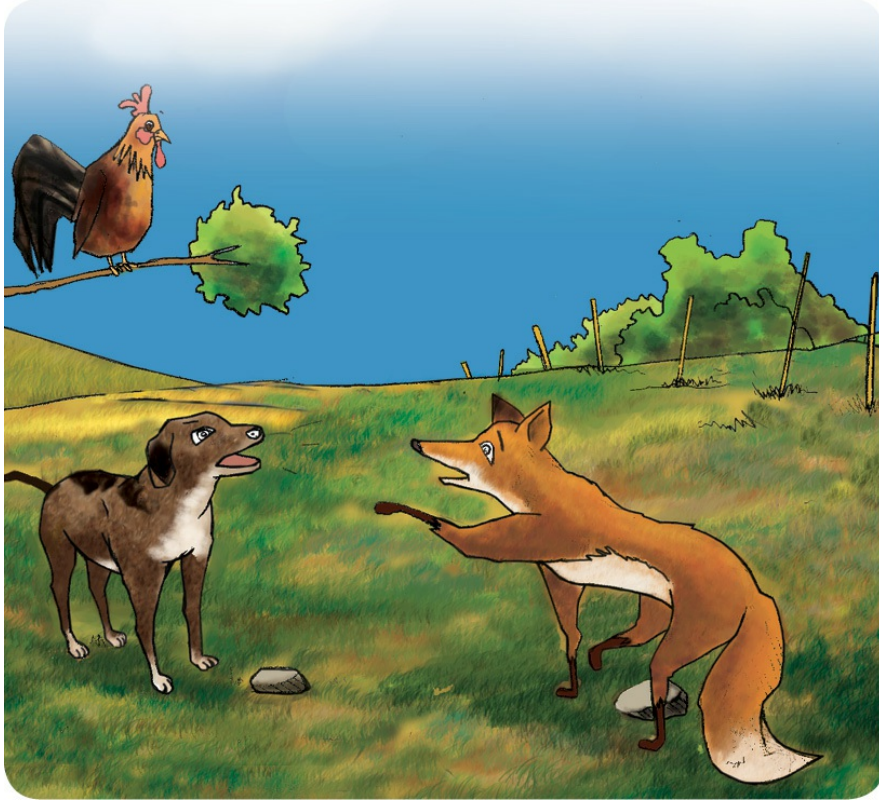
Ağacın kovuğunda bulunan köpek, bütün konuşmaları dinlemiş. Köpek de tilkinin kötü niyetli bir hayvan olduğunu biliyormuş.

Tilki, kovuğa iyice yaklaşıncı köpek, tilkinin üzerine atlamış. Tilki, neye uğradığını şaşırılmış. Canını zor kurtarmış.

Tilki, giderken:

– Horoz kardeş, ne güzel şarkılar dinleyecek, sohbet edecektik. Sen de her zaman şu köpekleri üzerime salmasan olmaz sanki! Alacağın olsun, demiş. Ormanın derinliklerine doğru yol almış.

Horozla köpek, iyi bir dayanışma örneği sergiledikleri için mutlu olmuşlar. İki dost bir daha gezmeye gidince geç kalmamaya çalışmışlar. Horoz da tilkilere karşı hep uyanık olmuş. Tilkinin tuzağına düşmemiş. Tabi, bu konuda en iyi yardımcısı, dostu köpekmiş.

TARLADSAKİ HAZİNE

Bir zamanlar, uzaklarda bir yerde, zengin bir çiftçi yaşarmış. Bu çiftçinin uçsuz bucaksız bir üzüm bağı varmış. Çiftçinin ayrıca çalışmayı sevmeyen üç tane de oğlu varmış.

Günler geçmiş, çiftçi iyice yaşlanmış.

Zengin çiftçi, bu dünyadan göçme vaktinin geldiğini anlamış. Çocuklarını yanına çağırılmış. Onlara:

– Çocuklar, ben artık yaşlandım. Yıllarca çalıştım, çabaladım. Sizlerden isteğim, bize atalarımızdan kalan bu toprakları sakın satmamanız. Çünkü, bu topraklarda bir hazine gizli. Biraz çalışır, yorulursanız hazineyi bulur, zengin olursunuz. Üzüm bağının her yerinde hazineyi arayın. Kazmadık, bellemedik hiçbir yer bırakmayın, demiş.

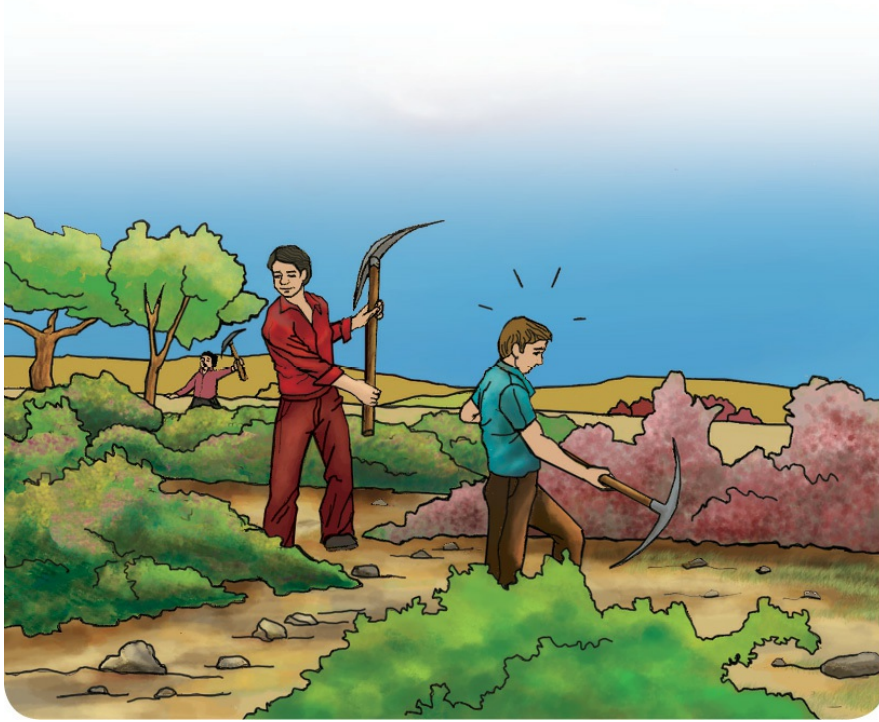
İhtiyar çiftçi bir süre sonra ölmüş.

Çiftçinin çocukları; kazmayı, küreği alıp bağa koşmuşlar. Hazineye kavuşma heyecanıyla her yeri kazmışlar. Ama hazineyi bulamamışlar. Bağ iyi kazılıp bellendiği için o sene ürün bol olmuş. Ürünü satıp iyi para kazanmışlar.

Günler haftaları, haftalar ayları kovalamış. Sonbahar, kış derken yine bahar gelmiş. Üç kardeş yine hazineyi aramaya başlamış.

Üzüm bağı baştan başa kazmışlar. Bir taraftan, hem hazine arıyorlar hem de kazarken önlerine

çıkan üzümlerin bakımlarını yapıyorlarmış. “Nasıl olsa hazineyi ararken bağı kazıyoruz, bari karşımıza çıkan üzümlerin de bakımını yapalım.” diye düşünüyorlarmış. Ama gerçek niyetleri yine de hazineyi aramakmış. Üzüm bağıının her yerini iyice kazmalarına rağmen yine de babalarının söylediği hazineyi bulamamışlar.

O yıl da üzümlerin diplerini çapalayıp bakımlarını iyice yapmışlar. Salkım salkım üzümler olmuş, bol ürün almışlar. Ürünleri satıp çok para kazanmışlar. Bu ürünler sayesinde üç kardeş epeyce zengin olmuş.

Köylüler:

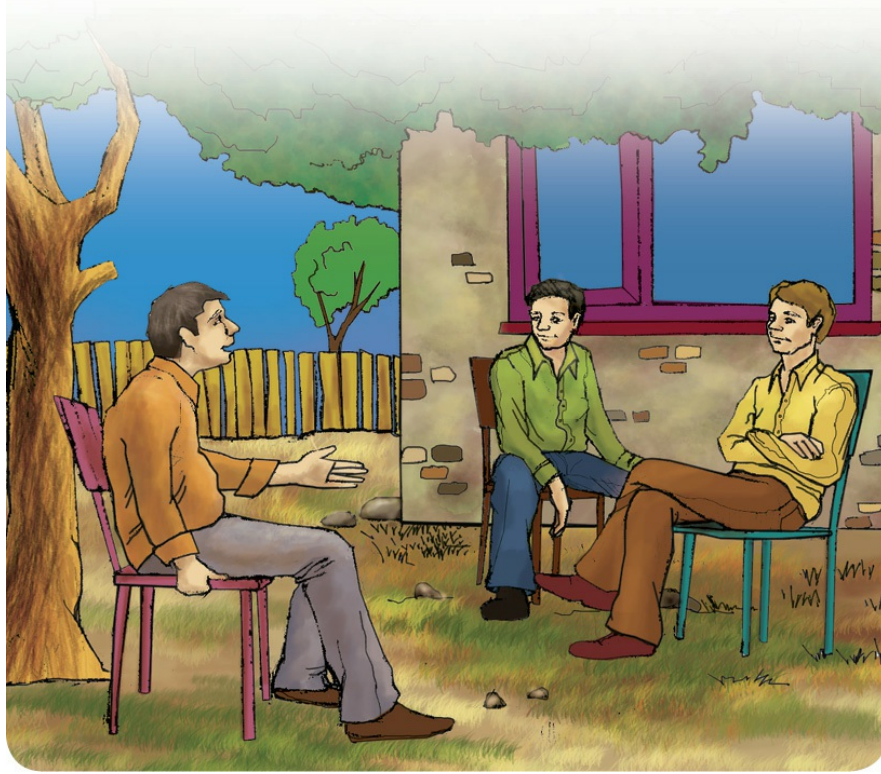
– Görüyorsunuz, değil mi? Babalarının bıraktığı hazineyi bulup zengin oldular, diye konuşuyormuş.

Kardeşlerin keyfine diyecek yokmuş. Zengin oldukça yeni tarlalar, bağlar almışlar. Köyde herkes onları merakla takip ediyormuş.

Hazineyi bir türlü bulamamaları üç kardeşi meraklandırıyormuş. Yavaş yavaş hazineden ümitlerini kesmeye başlamışlar. Bu hazinenin ne olabileceğini günlerce düşünmüşler.

Bir gün en büyük kardeş:

– Kardeşlerim, bana kalırsa o bağda hazine yok. Babam, bizi çalıştırmak için böyle söylemiş olabilir. Bakınız, bağı kazıp üzümlerin bakımını yaptık. Çok iyi ürün aldık. Ürettiklerimizi sattık ve zengin olduk. Bir hazine kadar para kazandık. Bana kalırsa babamın bize bırakmak istediği en büyük hazine, çalışmaktır, demiş. Diğer kardeşleri de ağabeylerine hak vermişler.

Üç kardeş, o yıldan sonra da aynı şekilde çalışmışlar. Çalışınca bol ürün elde etmişler. İyice zengin olmuşlar. Kazandıklarının bir bölümünü çevrelerindeki yoksullara vermişler. Köylü, bu zengin ve yardımsever kardeşleri çok sevmiş.

ÇİFTÇİ İLE LEYLEK

Çiftçinin biri, tarlasına mısır ekmiş. Tarlasına gözü gibi bakıyormuş. Tarladaki mısırlar olgunlaşınca onları satıp para kazanacaktı. Kazandığı para ile de ailesinin geçimini sağlayacaktı. Aradan bir süre geçmiş, mısırlar büyümeye, yavaş yavaş olgunlaşmaya başlamış. Çiftçi, mutlu günlerin yakın olduğunu düşünürken tarlaya turna kuşları dadanmış. Turnalar, her gün mısırların bir bölümünü yiyormuş.

Çiftçi:

– Belki hayvanların karnı açtır. Karınlarını doyurduktan sonra bir daha gelmezler, diye düşünmüş. Fakat her gün mısırlar biraz daha azalıyor. Olacak gibi değilmiş.

Çiftçi, tarlanın kıyısına bir korkuluk yapmaya karar vermiş. Korkuluğu, tarladaki bir ağaca asmış. Turnalar, korkmaya başlamışlar. Bu garip yaratıktan korktukları için birkaç gün mısır tarlasına uğramamışlar.

Korkuluk, hareketsiz duruyormuş. Turnalar, birkaç kez korkuluğun yanından geçmişler. Fakat korkulukta hiçbir hareket yokmuş. Turnalar, korkuluğun zararsız bir varlık olduğunun farkına varmışlar. Korkulukla dalga geçmeye başlamışlar.

Turnalar, mısırları yemeye devam etmişler. Çiftçi, bakmış tarladaki mısırlar elden gidecek! Turna kuşlarını tarladan uzaklaştırmanın yolunu aramaya başlamış. Sonunda, turna kuşlarına tuzak kurmaya karar vermiş.

Çiftçi, tuzakları tarlaya yerleştirmiş. Beklemeye başlamış.

Turna kuşlarından birisi:

– Arkadaşlar, haydi mısır yemeye gidelim. Gitmek isteyen herkes toplansın, demiş. Yaşlı bir turna kuşu çiftçinin tarlasına zarar vermeye giden turnalara karşı çıkmış:

– Yaptığınız doğru bir davranış değil. Böyle giderse başınıza bir iş gelecek, diyerek turnaları uyarmış.

Fakat hiçbir turna kuşu, ihtiyar kuşun uyarılarına kulak asmamış. Bu sırada genç bir leylek, turna kuşlarını ziyarete gelmiş.

Turnalar:

– Leylek kardeş, hoş geldin! Biz de bir tarlaya mısır yemeye gidiyoruz, sen de gelmek ister misin, demişler.

Leylek:

– Beni öyle bilmediğim yerlere götürmeyin. Ben sizinle dertleşmeye, sohbet etmeye gelmiştim, demiş.

Turnalardan biri:

– İyi ya! Hem gideriz hem de konuşuruz. Biz mısır yeriz, sen de bizi seyredersin, demiş.

Bu fikir leyleğin aklına yatmış. Ama bilmediği bir yere gittiği için, içinde bir korku varmış.

Leylek, turna sürüsü ile birlikte uçmaya başlamış. Bir süre sonra mısır tarlasına girmişler.

Turnalar, mısırları yemeye başlamış. Fakat tuzaktan haberleri yokmuş.

Leylek:

– Ben şöyle bir kenarda durayım, demiş. Ama tuzağın bulunduğu yere gelmiş. Bir anda tuzağa düşmüş. Tuzağa birkaç tane de turna yakalanmış. Tuzağın çıkardığı sesle turnalar ürküp kaçmışlar.

Leylek ile birkaç turna geride kalmış. Tuzaktaki turnalar da çırpınarak tuzaktan kurtulup kaçmışlar.

Leylek ise tek başına tuzakta kalakalmış. Bu arada kanadı da yaralanmış. Ne yapacağını şaşırılmış bir şekilde, üzüntüsünden ağlamaya başlamış. Kendi kendine:

– Bu turnalara uyup buraya gelmemeliydim. Aslında başıma geleceklere tahmin ettim ama artık işiştenden geçti, demiş.

Tuzaktaki leyleği gören çiftçi, koşarak leyleğin bulunduğu yere gelmiş. Onu yakalamış.

Çiftçi:

– Benim mısırlarımı yiyenlerden biri sensin ha! Şimdi başına gelebilecekleri tahmin edebiliyor musun, demiş.

Leylek, dile gelmiş:

– Bana dokunmayın, sizin mısırlarınızı ben yemedim. Ben turna değilim, ben bir leyleğim. Hem kanadım da yaralı. Benim kimseye zararım dokunmaz, demiş.

Çiftçi:

– Haklısın, seni ilk defa bu tarlada görüyorum. Ama niye turnalarla birlikte buraya geldin? Niçin onlarla arkadaşlık yapıyorsun, diye sormuş.

Leylek:

– Onlarla sohbet etmeye gitmiştim. Beni alıp buraya getirdiler. İnanın bir mısır tanesi bile yemedim, demiş.

Çiftçi:

– Ben onu bunu bilmem! Seni turnalarla birlikte yakaladım. Madem onların arkadaşısın, onlara vermeyi düşündüğüm cezayı sana da vereceğim, demiş.

Leylek:

– Bana acıyın. Ben çok iyi bir leyleğim, büyüklerimi sayarım. Küçüklerimi severim, başkasının malına zarar vermem. Üstelik annem ve babam beni merak eder, demiş.

Çiftçi, leyleğin yalvarmalarına dayanamamış, onun suçsuz olduğuna inanmış.

– Seni şimdi bırakacağım ama şunu bir daha unutma! Bir daha bilmediğin yerlere gitmeyeceksin. Kötü arkadaş yüzünden düştüğün durumu hatırlıdan çıkarmayacaksın, demiş. Çiftçi, leyleği bırakmış. Leylek, çiftçiye teşekkür ederek oradan ayrılmış. Kanadı incindiği için uçamıyormuş.

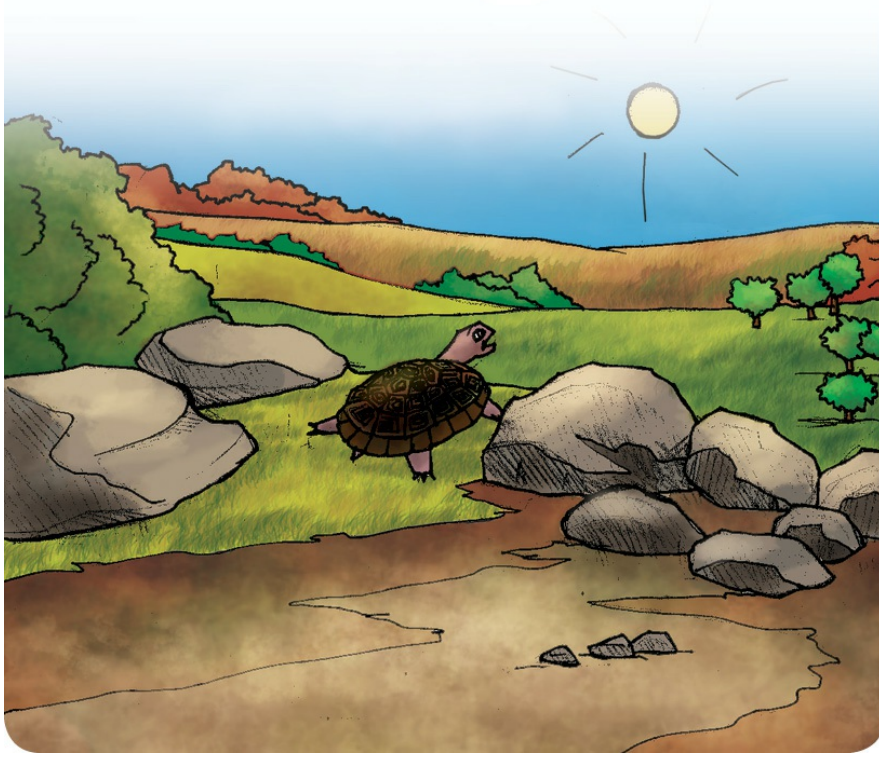
Çiftçi, leyleği tekrar tutmuş. Onu, bahçesindeki kümesin birinde iyileşinceye kadar misafir etmiş. İyileşince de salıvermiş. Leylek, mutlu bir şekilde yuvasına doğru uçmuş.

TAVŞAN İLE KAPLUMBAĞA

Kaplumbağa, bir gün sabah yürüyüşüne çıkmış. Biraz yürüdükten sonra bir tepenin üzerinde durmuş. Burasının manzarası çok güzelmiş. Tertemiz havayı doya doya içine çekmiş. Sonra da çevresini seyretmeye başlamış. Hem çevreyi seyrediyor hem de kendi kendine:

– Ne güzel bir yerde yaşıyorum! Kekik kokan tertemiz bir havası var. Renk renk çiçekler etrafı kaplamış. Şırıldayarak akan ırmaklar, yemyeşil çimenler bir başka güzel, diye mırıldanmış.

Kaplumbağa, bu düşüncelerle çevresine bakınırken bir çift göz uzaktan onu seyrediyormuş. Bu, tavşandan başkası değilmiş. O, bir ağacın altına oturmuş hem havucunu yiyor hem de kaplumbağa için şunları mırıldanıyormuş:

– Ne uyuşuk bir hayvan! Bu yollar böyle yavaş yürümele biter mi hiç? Benim bir dakikada gittiğim yolu bu kaplumbağa ancak bir saatte gidebilir, diyormuş.

Tavşan; kendisiyle gurur duyuyor, kaplumbağayı ise küçük görüyormuş. Bu düşüncelerle elindeki havucu yiye yiye kaplumbağanın yanına yaklaşmış.

Kaplumbağa, tavşanı görünce çok sevinmiş. Onunla arkadaş olabileceğini düşünmüş. Beraberce dolaşıp sohbet edebileceklerini sanmış. Ama kaplumbağanın mutluluğu uzun sürmemiş. Tavşan, az önce düşündüklerini kaplumbağanın yüzüne karşı da söylemiş. Söylerken de çok alaycı bir tavır takınmış:

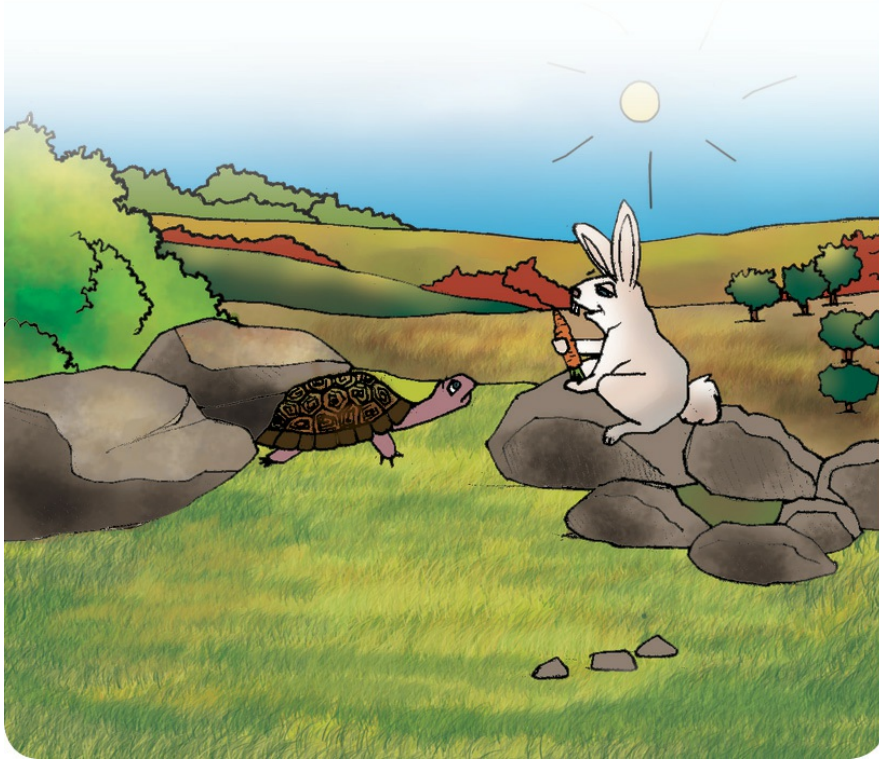
– Ne yavaş bir hayvansın! Bu yollar bu yürümele biter mi hiç? Benim bir dakikada gittiğim yolu sen ancak bir saatte gidebilirsin, demiş.

Kaplumbağa, tavşanın bu sözlerine o kadar çok üzölmüş ki bir süre konuşamamış. Sonra şöyle düşünmüş:

– Utanılacak bir şey yok! Kendimden utanmamalıyım. Kendime güvenmeliyim. Ama bu alaycı

tavşana da bir ders vermeliyim, demiş.

Kaplumbağa, tavşana:

– Benimle yarışa var mısın? O zaman kimin hızlı olduğu ortaya çıkar, demiş.

Tavşan, kaplumbağanın bu teklifine önce çok şaşırılmış. Sonra da kahkahalarla gülmeye başlamış.

Kaplumbağa, konuşmasına devam etmiş:

– Çevredeki hayvanları da çağıralım. Onlar da bizim yarışını seyretsin. İçlerinden birisini de hakem yaparız, demiş.

Tavşan, gülmesine devam ederek:

– Tamam, seninle yarışacağım. Bu hızıyla, benimle yarışmayı göze alman şaşılacak bir durum! Ben, tilkinin hakem olmasını istiyorum, demiş.

Çevredeki bütün hayvanlara haber gönderilmiş, onlar da bu yarışını seyretmeye davet edilmiş. Yarışın yapılacağı alan belirlenmiş.

Yarış günü gelip çatığında bütün hayvanlar, yarış alanına toplanmış. Yarışını iyi yönetebilmek için tilki de hazırlık yapmış.

Hakem, başlama çizgisinin bulunduğu yere gelmiş. Düdüğünü eline almış, yarışmacıların hazır olup olmadığına bakmış.

Kaplumbağa yarışa çok önem veriyormuş. Bunun için çok çalışmış. Tavşan ise hâlâ kaplumbağa ile alay ediyor, onu küçük görüyormuş.

Yarışmacılar hazır olunca hakem, düdüğü çalarak yarışmayı başlatmış.

Tavşan:

– Ben bu yarış nasıl olsa kazanırım! Önce şu ağacın altında güzelce uyuyayım, demiş. Ağacın bulunduğu yere gitmiş ve çimenlerin üzerine uzanmış. Bir süre sonra derin bir uykuya dalmış. Rüyasında yarış kazandığını ve kaplumbağa ile alay ettiğini görüyormuş.

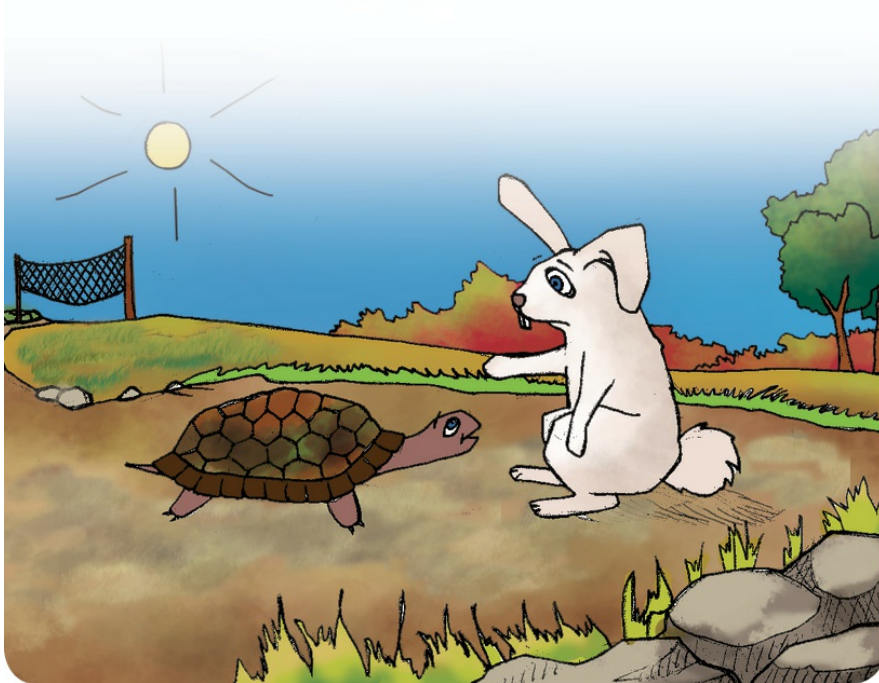
Uzun bir aradan sonra tilki, bitiş düdüğünü çalmış. Bayrağı havaya kaldırmış, yarışın bittiğini, yarış kaplumbağanın kazandığını ilan etmiş. Seyirciler, kaplumbağayı tebrik ediyor, başarısından dolayı onu kutluyorlarmış.

Tavşan, hâlâ uyuyormuş ama uyuması uzun sürmemiş. Kaplumbağanın sevinç çığlıkları onu uyandırmaya yetmiş. Artık iş işten geçmiş, her şey bitmiş. Tavşan, yarış kaybetmiş. Kaplumbağa ile alay etmenin cezasını görmüş. Başını önüne eğerek kaplumbağanın yanına gelmiş:

– Başarımdan dolayı seni kutluyorum! Ben baştan itibaren hatalıydım. Seninle o şekilde konuşmamalıydım, alay etmemeliydim. Bana güzel bir ders verdin. Senden özür dilerim, demiş.

Kaplumbağa, arkadaşına sarılarak onu affettiğini söylemiş. Kaplumbağa ile tavşan, bundan sonra çok iyi arkadaş olmuşlar.

DÖRT ARKADAŞ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, güzel mi güzel bir orman varmış. Bu ormanın ağaçları çok büyük, çiçekleri çok renkliymiş. Burada yaşayan hayvanlar çok mutluymuş. Dostluğa çok önem verirler, birbirleriyle hiç kavga etmezlermiş. Bu hayvanlardan dört tanesi, birbirlerini diğerlerinden daha çok severmiş. Bunlar; tavşan, güvercin, kaplumbağa ve fareymiş.

Bu dört arkadaş, ormanda birbirlerine yakın yerlerde yaşarmış. Birlikte oynar, kırlarda beraber dolaşırlarmış. Yemekleri de her zaman birlikte yer, biri eksik olsa diğerleri yemeğe başlamazmış.

Günlerden bir gün öğle yemeği yemek üzere toplanmışlar. Fakat bir de bakmışlar ki tavşan ortalıkta yok!

Güvercin:

– Tavşan, hiç böyle yapmazdı. Yemeğe hiç geç kaldığımı görmedim, demiş.

Kaplumbağa:

– Sakın tavşanın başına bir iş gelmesin, diyerek endişesini belirtmiş.

Fare de kaplumbağanın endişesine katılmış.

Güvercin:

– Ben şimdi havalanır, tavşanı bulur gelirim, demiş. Hemen uçup göğe doğru yükselmiş. Bir taraftan kanat çırpıyor, diğer taraftan da tavşanı arıyormuş. Sağa bakmış, yok! Sola bakmış, yok! Bir hayli yol gitmiş. Bir de ne görsün! Avcı arkada, köpekler önde tavşanı kovalıyorlarmış. Zavallı tavşan, canını kurtarmaya çalışıyor, olanca hızıyla yamaca doğru tırmanıyormuş.

Tavşan, sonunda köpeklerden ve avcıdan kurtulmuş. Kurtulmuş ama çok korktuğu ve heyecanlandığı için bir başka avcının tuzağını görememiş. Tuzağın üstüne basmış ve tuzağa yakalanmış. Tuzaktan kurtulmak için çırpınmaya başlamış:

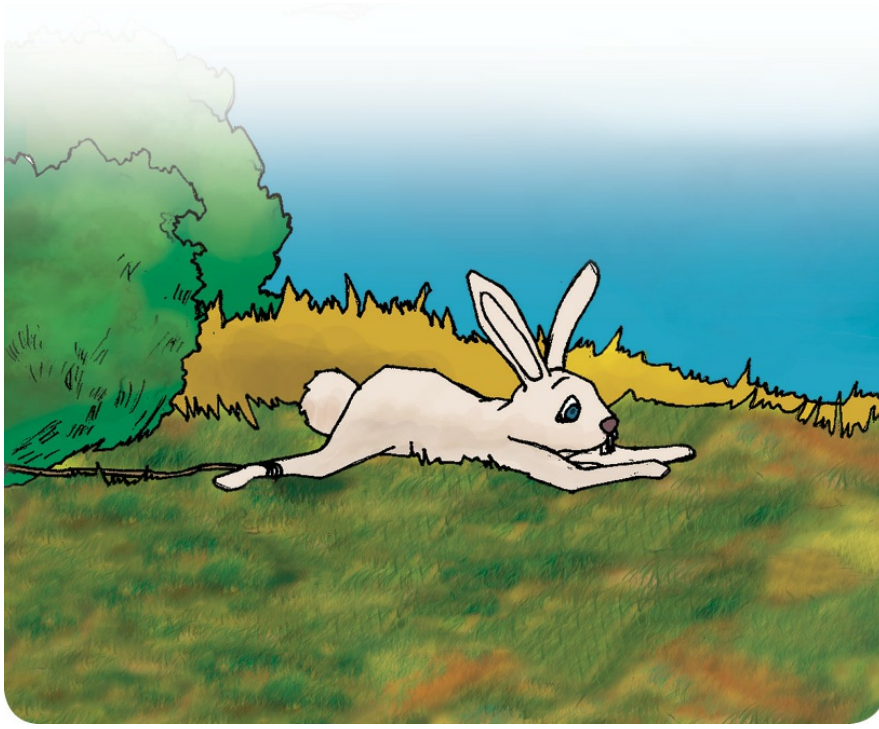

– İmdat, beni kurtarın, diye bağıırıyormuş.

Güvercin, yukarıdan her şeyi gördüğü hâlde tavşanın tuzağa düşmesine engel olamamış. “Ne

yapayım?” diye düşünürken o tuzacı kuran avcının geldiğini görmüş. Tavşanın yanına inmemiş. Hızlıca arkadaşlarının bulunduğu yere uçmuş ve gördüklerini onlara anlatmış.

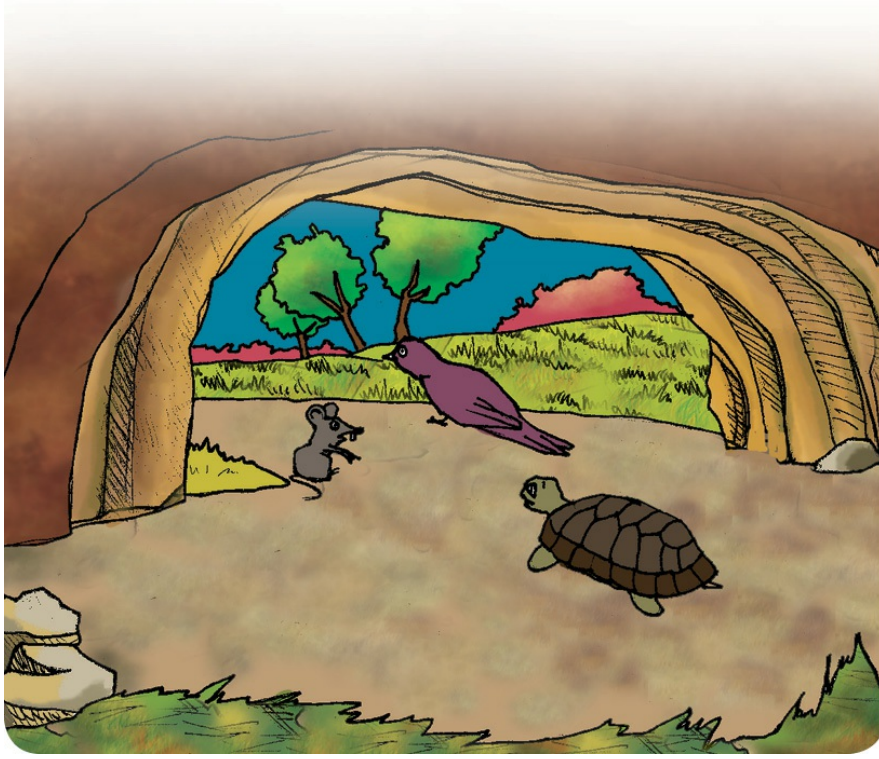
Fare:

– Vakit kaybetmeden tavşana yardım etmeliyiz! Kaplumbağa, sen yuvayı bekle. Biz çabucak gidip tavşanı kurtaralım, demiş.

Kaplumbağa, bu teklifi kabul etmemiş:

– Ben de geleceğim. Hızlı yürüyemem ama bıraktığınız izlerden sizleri rahatlıkla takip edip bulabilirim. Siz önden gidin, ben arkadan gelirim, demiş.

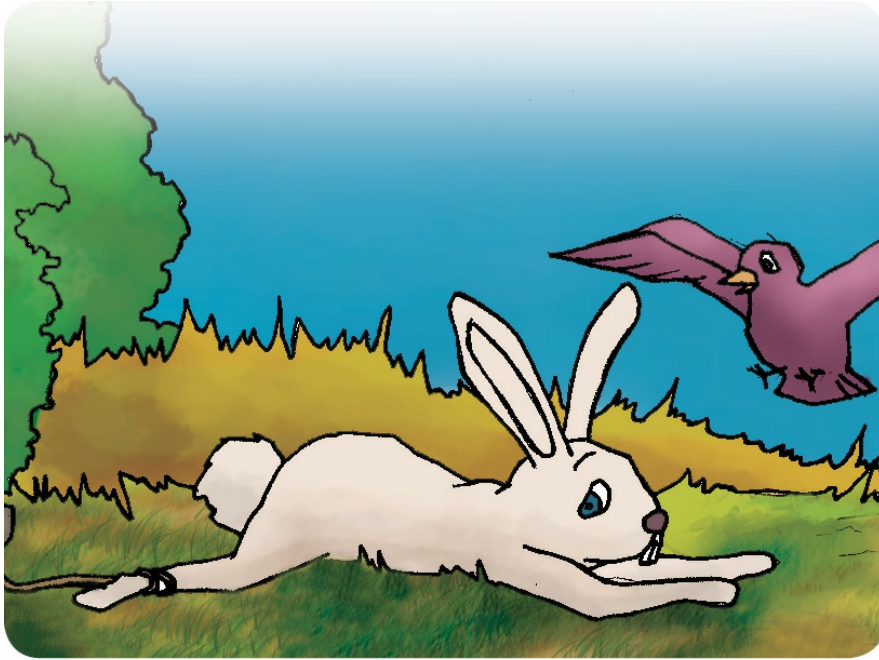
Güvercin, fareye yolu göstermiş. Fare onu takip etmiş. Biri uçmuş, biri koşmuş. Çabucak tavşanın yanına gelmişler. Güvercin şöyle bir yükselmiş ve gelen avcıya bakmış. Sonra aşağıya inmiş.

– Çabuk olmalıyız, avcı tuzağın bulunduğu yere iyice yaklaştı, demiş.
Fare, tuzağın iplerini hemencecik kemirmiş ve tavşanı tuzaktan kurtarmış.

Tavşan:

– Teşekkür ederim, arkadaşlar! Çok acı çektim, siz olmasaydınız beni kim kurtaracaktı, demiş.

Güvercin:

– Hemen kaçmalıyız! Avcı şimdi burada olur, demiş.

Tavşan, ormana kaçmış. Fare bir deliğe girmiş. Güvercin uçmuş, bir dala konmuş. Tam bu sırada avcı gelmiş.

– Bu tuzağı böyle kim kesti? Avımı kim çaldı, diye bağırmaya başlamış.

Yuvada kalmayan kaplumbağa o anda avcının bulunduğu yere gelmiş. Avcı, avını kaçırdığı için çok sinirliymiş. Sinirli hâliyle kaplumbağayı görmüş. Onu alıp çantasına koymuş:

– Köpeklere veririm, onunla oynarlar, demiş.

Kaplumbağanın arkadaşları, saklandıkları yerden olanları korkuyla seyretmişler. Hemen avcının göremediği bir yerde toplanmışlar. Kaplumbağayı kurtarmak için bir plan yapmışlar ve planı uygulamaya başlamışlar.

Tavşan, sekerek avcının önüne çıkmış. Avcı, tavşanı görünce çok sevinmiş.

– İşte yaralı bir tavşan! Onu hemen yakalarım, demiş.

Çantasını yere atmış, tavşanın peşinden koşmuş. Korkudan tir tir titreyen kaplumbağa bunu fırsat bilmiş. Hemen çantadan çıkıp çalıkların arasına saklanmış. Avcı, çok koşmuş; ama tavşanı yakalayamamış. Yorgun bir şekilde geriye dönmüş. Bir de bakmış ki kaplumbağa da yok! Hem kaçırdığı tavşana hem de kaplumbağaya çok üzülmüş. Boş çantayı eline almış, evine geri dönmüş.

Dört arkadaş, tehlikelerden kurtulduklarına çok sevinmişler. Zor durumda gerçek bir fedakârlık ve dostluk örneği sergilemişler. Şarkılar söyleyerek yuvalarına geri dönmüşler.

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin
ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM 100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

1. Karınca ile Çekirge
2. Sihirli Tas
3. Gizli Hazine
4. Fare ile Deve
5. Nasrettin Hoca'nın Hayatı
6. Doğuran Kazan
7. Baklava Tepsisi
8. Çorak Yer
9. Kibritçi Kız
10. Yaban Kuğuları
11. Akıllı Karga
12. Tavşan ile Kaplumbağa
13. Altın Yumurtlayan Kaz
14. Değirmenci ve Oğlu
15. Tilki ile Leylek
16. Hacivat ile Karagöz
17. Kedinin Oyunu
18. İki İnatçı Keçi
19. Kuyudaki Cin
20. Cimri Ağa
21. Bilmeceler
22. Tekerlemeler

